

der det, at det er ikke betydelige Ændringer, og at det er Forbedringer; om andre gælder det, at jeg vel ikke skønner, at det er Forbedringer, men at det dog er saaledes, at der neppe vil være Grund til paa ny at rejse Tvist om disse Spørgsmaal.

Jeg skal af praktiske Hensyn, da Tiden nu er ret kostbar paa dette Tidspunkt af Samlingen, ikke dvæle ved de Ændringer, som hele Udvalget i Landstinget er gaaet med til, undtagen en ganske enkelt, som vedrører Lovforslagets § 1. Med Hensyn til, hvad et Barn udenfor Ægteskab skal have at leve af, er den Regel, vi indsatte i Folketinget, bibeholdt, at Barnets Forsørgelse skal være forsvarlig og ikke ringere end i gode Plejehjem paa den Egn, hvor Barnet forsørges. Den Lavmaalsgrænse, vi indsatte, er fuldt ud opretholdt, og det maa fuldt ud paaskønnes. Men naar der saa kommer Spørgsmaal om, hvorledes Forsørgelsesbyrden skal fordeles mellem de to Forældre, hedder det derom i Folketingets Forslag, at „Forsørgelsesbyrden bør ramme Forældrene i Forhold til enhvers Evne“. Dette var altsaa en Regel, der var gaaet over fra Regeringsforslaget. Men saa havde vi i Folketinget indsat en Bestemmelse, som for øvrigt vakte en Del Kamp her, men som jeg stod som Talsmand for, nemlig denne: „Høre Forældrene til samme Samfundsklasse, bør Faderens Bidrag, naar ikke særlige Forhold ere til Stede, sættes til tre Femtedele af samtlige de Udgifter, som Barnets Underhold medfører“. Formaalet med denne Bestemmelse var, at man i det overvejende Flertal af Tilfælde, hvor begge Forældrene høre til de brede Lag, altsaa ere ubemidlede, vil sikre sig, at Faderens Bidrag dog bliver noget over Halvdelen. Man gik nemlig ud fra, at i disse normale Tilfælde er Faderens Forsørgelsesevne noget større end Moderens. Men Landstinget har udvidet Betydningen af denne Regel, idet det har udkudt den Regel, som var det principale: at Forsørgelsespligten bør ramme Forældrene i Forhold til enhvers Evne. Det har saa opstillet som det principale dette, at Faderen bør bidrage tre Femtedele af de Udgifter, Barnets Underhold medfører, og saa indrømmes det, at det kan sættes lavere, naar Omstændighederne tale derfor. Der er altsaa ikke noget nærmere bestemt om, under hvilke Forhold det kan sættes lavere. Paa den anden Side kan det ogsaa sættes højere, naar Moderens Kaar ere saadanne, at hun maa antages ikke uden betydelig Vanskelighed at kunne udrede den hende

paahvilende Del af Forsørgelsesbyrden — det vil med andre Ord sige, naar hun er særlig ringe stillet —, og for det andet, naar hun ikke udenfor Ægteskab har Børn under 14 Aar med en anden Fader. Hvis hun er særlig ringe stillet og hører til de mere honnerte Mødre, det vil efter Landstingets Maalestok sige, at hun ikke har staaet i Forhold til flere, kan der være Tale om, at Faderens Bidrag kan sættes højere. Men ellers vil Faderens Bidrag ikke kunne sættes højere end til tre Femtedele. Selv om hans økonomiske Vilkaar ere af en saadan Beskaffenhed, at han med stor Lethed vilde kunne udrede det hele eller fire Femtedele, uden at det generede ham, f. Eks. hvis hans økonomiske Forhold ere 10 Gange saa gode som Moderens, skulde dog paa Grund af de særlige Forhold hans Bidrag ikke sættes højere. Det er Regelen. Jeg indrømmer, at den er principielt uheldig; men den vil i øvrigt praktisk set ikke faa stor Betydning, da det er givet, at i det store Flertal af Tilfælde, hvor begge Forældrene høre til de bredere og ubemidlede Lag, vil der blive sørget for, at Faderens Bidrag sættes saaledes, at det maa anses for tilstrækkeligt.

At Moderen ikke maa have Børn udenfor Ægteskab under 14 Aar med en anden Fader, at det altsaa skal være en Hindring for at forøge Faderens Bidrag, at hun har haft med flere Mandspersoner at gøre, staar i Forbindelse med en anden Ændring, som et stort Flertal af Landstinget har tiltraadt, idet kun et enkelt Medlem af Udvalget var imod den, medens dog Venstremedlemmerne af Udvalget udtalte stor Betænkelighed derved. Det er den Ændring, der i Landstingets Betænkning er opført under Nr. 11, og som gaar ud paa, at den Ret til at faa Bidraget udbetalt af det offentlige, som en Moder nu har, uden at det betragtes som en Moderen ydet Fattighjælp — altsaa Retten til, at Faderens Underholdsbidrag til Moderen udbetales af Faderens Forsørgelseskommune som Fattighjælp til ham og ikke til hende —, tilkommer hende kun, naar hun ikke har faaet Børn udenfor Ægteskab med flere end een Mand. Det er et Hovedpunkt i den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Børn udenfor Ægteskab. Siden 1888 betragtes det Underholdsbidrag, som Faderen skal udrede, naar dette maa betales af det offentlige, fordi han ikke selv kan udrede det, som Fattighjælp til Faderen og ikke til Moderen. Det var den geniale Invention, som den Gang blev gjort oppe i Justitsministeriet, at det burde være